

gelse og også i SiD, er der en direkte linje til at sige ja til den reform, der ligger nu.

Vi rettede lidt til i går og sikrede, at der var et bundfradrag, så der ikke er folk med meget lav opsparing, der mærker en ændring i efterlønnen, og det gælder varigt. Det har jeg manglet en anerkendelse af. Jeg har manglet en konsekvent forståelse af, at solidariteten i fremtiden også er bygget ind i den danske efterlønsordning, så det er dem, der ingenting har, der er sikret, mens de, der har meget, får lidt mindre i efterløn, hvis de insisterer på at gå af som aktive som 60-årige. Hvis de kan holde ud lidt længere, altså til de bliver 62 år, hvad jeg tror ganske mange kan, så er der ikke nogen modregning.

Så til hr. Ole Sohn: Det er solidaritet. Og det kan ikke nytte noget, at man vil have selvstændige arbejdsløshedskasser med selvstændigt ansvar, men ikke vil acceptere, at der sker en tilpasning i kontingentet, når vi får en klart bedre ordning fremover: med præmiemuligheder og med en bedre delefterløn, som vi har kæmpet for i mange år.

Til hr. Thulesen Dahl vil jeg sige til sidst: Der er blevet talt om også denne sommer og også under valgkampen, at der var brug for, at mennesker blev lidt længere på arbejdsmarkedet, hvis de kunne. Og jeg kan her holde Socialdemokratiets – hvis det er det, der refereres til – papir op fra marts måned i år, hvorpå der står »efterlønsgaranti«, og så kan hr. Thulesen Dahl læse det igennem linje for linje og holde det op mod lovforslaget om efterlønnsbevis. Der er levet fuldt og helt op til det efterlønnsbevis, der skulle komme.

Ole Sohn (SF):

Jeg er meget med på, at arbejdsløshedskasserne bygger på solidaritet, men der sker jo faktisk et brud på solidariteten her. Det har jo været sådan, at de mange har betalt for at bidrage til en forsikring. Nu laver man det om til en indirekte opsparingsordning, og det er jo det nye i det. Hvis statsministerens læger og advokater kan hænge på, til de er 65 år, så kan de få en check på godt 100.000 kr.

Men det, der er kerneproblemet, er, at efterlønsordningen er tiltænkt de lavtlønnede med det hårde slid, og de bliver ramt økonomisk. De betaler et højere kontingent, og de får en lavere ydelse. Det kan statsministeren ikke komme udenom, sådan er tallene.

Jeg vil gerne se fuldstændig bort fra de modregningsmuligheder, der er, for forringelserne ligger der, uanset om man indregner dem eller ej.

Frank Aaen (EL):

Nu har jeg nogle gange i den her spørgerunde hørt statsministeren tale om, at det er dem med de stærke skuldre, der skal betale. Jeg vil derfor gerne høre: Hvor er det princip, når vi snakker om efterlønskointingentet?

Det kommer op på ca. 4.000 kr. Det er altså små 3 pct.s ekstraskat for en arbejdsløs, hvormod den tennisspillende advokat, som statsministeren har lidt ondt af, kan nøjes med at betale en halv pct. Er det de stærkeste skuldre? Er det ikke den mest asociale skatteforhøjelse, vi har set i nyere tid? Har statsministeren eksempler på, at andre i nyere tid har gennemført en tilsvarende asocial skatteændring, som det jo reelt er, selv om man kalder det kontingent?

Så har jeg ved flere lejligheder hørt, at der tales om økonomisk ansvarlighed. Hvor er den økonomiske ansvarlighed, når man giver erhvervslivet og aktionærerne i alt ca. 4 mia. kr. i ufinansierede skattelettelser? Det er jo summen af, at man nedsætter selskabsskatten, det er summen af, at man fjerner aktieomsætningsafgiften. Man giver landmændene, man giver de små erhvervsdrivende osv. ca. 4 mia. kr. Er det økonomisk ansvarligt?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg stillede to meget, meget konkrete spørgsmål før. Jeg fik ikke svar på nogen af dem, så jeg prøver igen.

For det første har statsministeren for lidt siden sagt, at man ikke kan se bort fra, at der er kommet en stigning i udgiften til efterløn, siden den blev indført, og at der er en stigning i antallet af folk, der går på efterløn. Anerkendt, det ved vi udmærket godt, det ved alle, der læser på tallene. Derfor var mit spørgsmål såmænd blot: Hvad er det nye i forhold til det, statsministeren vidste i marts, og så det, statsministeren ved nu? I marts vidste statsministeren jo også udmærket godt, at der havde været en stigning i udgiften og en stigning i antallet.

Det andet spørgsmål, jeg stillede, var, om statsministeren, når han siger, at der nu er seks partier i Folketinget bag den her ordning, så inkluderer alle seks partier, som står bag finanslovforliget. For der er i hvert fald ét parti, som har undsagt, at det her er en længerevarende